Ч. 1. Пятниця 3 (16) січня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“ як доси так і в слідуючім році буде держати ся дотеперішної своєї проґрами і видавати ся під тими самими услівями. Побіч змісту політичного і вістий загально всїх обходячих будемо як і доси класти велику вагу на часть фейлєтонову, щоби читателям подавати як найріжнороднійший материял до читаня як із красної літератури так із всіляких галузий науки. Як в попередних роках так і в слідуючім буде „Народна Часопись“ подавати ради і науки із всіляких галузий господарства сільского і домашного.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають: у Львові Аґентия дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові
і в ц. к. Староствах:

на цілий рік . .	К 4·80
на пів року . .	„ 2·40
на чверть року .	К 1·20
місячно	„ —·40

З почтовою пересилкою:

на цілий рік . .	К 10·80
на пів року . .	„ 5·40
на чверть року .	„ 2·70
місячно	„ —·90

Поодиноке число 6 сот.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З ческо-німецкої конференциї.— Австро-російска умова в балканьских справах).

Німецкі предсідателі клюбові відбували через цілий вчерашний день наради аж до години 9 вечером. На дневнім порядку була справа очищеня дневного порядку палати послів від наглих ческих і німецких внесень. Ухвал ніяких не було, бо президенти клюбів порішили ще порозуміти ся з Колом польским і католицким сторонництвом. Що-до справи цукрової відбула ся спільна конференция з ґр. Феттером, др. Резеком, др. Бернрайтером і др. Пацаком.

Віденьска Zeit, а рівночасно ческі Narodni Listy і Politik приносять майже дословний текст головних постанов язикового елєборату, який предложив др. Кербер ческо-німецкій конференциї. З того дневникарского справозданя подаємо ще ось-які дрібнїйші доповненя. Яко мішані округи уважає елєборат тот, в котрих национальна меншість виносить більше як 20 прц. всего місцевого населеня. За підставу до обчисленя має служити конскрипция, але ревізия і зміна границь округів відбувати ся має по кождій другій переписї, отже що 10 літ. На чолї округів мають стояти окружні начальники і їх заступники. Перші будуть в V, другі в VI ранзї. До компетенциї тих начальників будуть належати як до I і II інстанциї ті справи, котрі залагоджувало доси намістництво, а яко рішаюча відклична інстанция там, де доси намістництво мало остаточний голос без дальшого відклику. В округах мішаних власти мають уживати все у внїшнім урядованю тої мови, якої уживає сторона. Там, де ініциятива виходить від самої власти, уряд має уживати тої мови, якої правдоподібно уживає сторона а коли се незвістне, уряд має уживати мови місця замешканя. В справах, в котрих виступають дві сторони ріжноязичні, уряд має уживати обох мов. Що-до Моравии, то елєборат вводить ті самі постанови, які що до Чехії установлено в елєбораті для округів язиково-мішаних.

1)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З анґлїйского — Г. Райдера Гаґґерда.)

I.

Як заговір не удав ся.

Я, Іґнаціо, писець отсеї історию, а тепер чоловік літ шістдесять і два, родив ся в малім селї в горах, що лежить межи містами Пічанкалько і Тіяна. Мій тато був там з діда прадіда кациком [1]) цілого округа, а Індияни любили его дуже.

Коли я ще був хлопцем літ може за девять, настали були в краю всїлякі невзгодини. Я їх ніколи добре не розумів, по части й позабув близші обставини, бо то таке нераз бувало. О скілько собі пригадую, викликували їх часто якісь податки, котрі на нас Мехіканцї несправедливо накладали. А вжеж, що мій батько, чоловік великого росту, котрому очи від гніву аж сьвітили ся, не хотїв платити тих податків. Вскорі по тім явив ся відділ кінних вояків, котрі вистріляли богато наших людий та забрав з собою в неволю кілька жінок і дїтий.

Зловили також і мого батька та на другий день поставили его над викопаною ямою, а мою матїр і мене змусили на то дивити ся, приложили ему карабін до голови і грозили, що его застрілять, скоро їм не виявить тайни, котру они конче хотїли знати. На то дав він їм лиш ту однїсеньку відповідь, що попросив їх, щоби они его чим скорше застрілили та увільнили від москітів [2]) що присїли его цїлими роями.

Але они мимо того не убили его, лиш завели до вязницї, куди і я, в супроводі отця Іґнація, що був его дядьком а моїм нанашком, пішов навідати ся до него. Пригадую собі, що то було дуже нечисте місце, а така там була задуха, що ледви можна було дихати. Перед дверми стояло на сторожи кількох пяних мехіканьских вояків, котрі нам що хвиля грозили, що нам, індияньским псам, смерть зроблять.

Мій нанашко сїв собі в кутику келї і висповідав мого тата і всунув ему щось в руку. Відтак тато прикликав мене до себе, поцїлував мене, і власними руками повісив менї на шию тоту якусь річ, що дістав був перед хвилею від сьвященика. Але й зараз здоймив тато з мене та віддав Іґнацієви, щоби він то сховав і сказав до него: Памятай, щоби хлопець, коли дійде до своїх літ, дістав ту річ і довідав ся еї історию.

Відтак поцїлував мене мій тато ще раз і поблагословив в імя боже, а рісні сльози покотили ся по его лици. Опісля вивів мене сьвященик з келї і я вже нїколи не побачив мого тата знову, бо вояки на другий день застрілили его і вкинули его тїло до ями, котру на то були викопали.

По тім завів отець Іґнаціо мою матїр і мене до малого місточка Тіяна, де був сьвящеником, але якось незадовго опісля моя матїр померла з жалю і розпуки.

В Тіянї мешкали ми в найлїпшій хатї в сїй місцевости. Она була цїла мурована і стояла над самим берегом ріки, що якось чудово шуміла, а вода еї така чиста як кришталь плила долиною попід наші вікна яких сто стіп глубоко.

О Тіянї можна мало що сказати. Люди в тім місті були під ту пору по найбільшій части злодюги і такі недобрі, що мій нанашко неодного з них не хотів сповідати навіть і на смертній постели. Була там також і церков. Еї криша позаростала була прекрасними зазулинцями. Дороги були дуже лихі, так, що з виїмкою сухої пори року не можна було анї з міста видобути ся, анї до міста дістати ся.

Тут в сїй закутинї, забитій дошками від сьвіта, зростав я. Та й не без вихованя, бо мій родич був чоловік образований і робив, що міг.

Коли менї було близько пятнайцять літ, забажав я дуже стати сьвящеником. Було то в недїлю вечером. Я сидів в церкві і споглядав то на зазулинцї, котрими вітер гойдав на

[1]) Кацик — слово індияньске, означало первістно начальника індияньского племени. Тепер називають ся кациками начальники індияньских громад в Мехіку.

[2]) Москіти — рід комарів в горячих краях, від укушеня котрих роблять ся запальні рани. В декотрих краях, іменно же в Мехіку та на побережах Караібского моря суть москіти страшною язвою для людий.

N fr. Presse подала з Берліна вість з дня 10 с. м., що німецке правительство зістало з Відня довірочно повідомлеме про результат переговорів ґр. Ґолуховского з ґр. Лямсдорфом. Однако про зміст того повідомленя відомо поки-що лише, що оба міністри згодили ся на деякі практичні запоряджения на Вcase Всходї i що німецке правительство приязно глядить на ті запоряджения. Тепер веде ся межи Віднем а Петербургом кореспонденция, щоби умові Лямсдорфа з ґр. Ґолуховским надати оконечну форму; опісля дістануть о тім повідомлене инші держави. — Тимчасом майже рівночасно появив ся в Pester-Lloyd'ї півурядовий комунїкат з дня 9 с. м., котрий відкриває найважнійшу сторону переговорів обох міністрів заграничних справ. Каже ся там виразно і ясно, що петербурске і віденьске правительство, лишаючи всї инші держави на боцї, самі ведуть справу аж до кінця. Грецко-турецку і крітеньску справу полагоджувано зразу, за радою ґр. Ґолуховского, при помочи т. зв. концерту европейского, значить, за згодою всїх великих держав европейских. Однако згодом декотрі держави ухилили ся від участи в акциї. Наслїдком сего Австро-Угорщина заняла ся тепер справою сама. Pester Lloyd каже, що турецкі керманичі державні так само, як і инші держави, нїчого еще не знають про зміст укладів між ґр. Ґолуховским а ґрафом Лямсдорфом, але числять ся з ними і лише того одного жадають, щоби також і другі трактатові держави згодили ся на ті уклади. Є се звичайний викрут Порти, котрим їй удавало ся увільнити ся від всяких зобовязань, бо рідко коли не пошастило хитрій турецкій дипльомациї перетягнути на свою сторону бодай одну державу. „Але сим разом — додає Pester Lloyd — не удасть ся Порті штука хоч би для того, що Австро-Угорщина і Росия, взявши ся до річи, не бачать жадної потреби, щоби з ними доконче мусїли згодити ся і другі держави". — Впрочім, запевнює комунїкат, нї звідки не буде жадної перешкоди. Нїмеччина вже згодила ся на акцию обох держав. Так само поступить і Франция хоч би лише з уваги на Росию. Італїя теж згодить ся, скоро лише упевнить ся, що ґр. Ґолуховский і ґр. Лямсдорф не мають на гадцї розбирати балканьский півостров. Вкінци Анґлїя може й не добачує в македоньскій справі так грізного небезпеченьства, як инші держави, але спроневірилась би своїм традициям, коли би відказала своєї помочи і прихильности в акциї, котрої метою є завести лад і справедливість в турецкій провінциї, полишаючи теперішний стан територияльний.

Новинки.

Львів дня 15 го сїчня 1903.

— **Зимову прогульку до Ясеня, Ворохти і на Кукуль** устроює комісия туристична львівского „Сокола" в днях 31 сїчня, 1 лютого, а на случай непогоди і 2 лютого (н. ст.) 1903. З огляду на брак відповідного для пань нічлїгу, можуть в прогульцї брати участь лишень мужчини, а то так члени „Сокола" як і особи зноза круга членів. Прогулька та з причини на причуд гарних видів, віядуктів і околиць, як вкінци і з причини своєї оригінальности повинна зібрати відповідне число участників, тим більше, що цїлий кошт їзди з нічлїгом і харчем не перенесе суми 20 кор, а на случай одержаня знижки зелїзничої навіть 16 кор. Аранжером визначено — обізнаного знаменито з тереном — проф. Віґошиньского, на котрого руки належить надсилати зголошеня разом з сумою 20 кор. Вкінци примічує ся, що з огляду на вигоду, число участників обмежено і з сеї причини спізневі зголошеня не могли би бути узгляднені.

— **Знов велике спроневірене.** На почтї в Мірцушляґ в Стириї викрито дня 8 с. м. велике спроневірене, але вже в пору, коли урядник почтовий Гільбер разом зі своєю жінкою забравши 60.000 корон вже давно був в Америцї. Гільбер Иосиф, літ 33, родом з Ґраца, був помічним урядником в Мірцушляґ і ще дня 3-го жовтня м. р. допустив ся спроневіреня дуже хитрим способом. Під конець вересня дістав він декрет на урядника помічного і зараз потім, дня 4 жовтня заявив, що зрікає ся своєї посади, бо то іменоване „не вдоволило его честилюбивости". Ту его заяву принято до відомости і він мав з кінцем жовтня виступити із служби. Тимчасом дня 2 жовтня надав він 1 корону на чекове конто віденьского банку „Плева і Син", а на другий день сфальшував той чек на 60.000 корон і так поманїпулював, що той чек пішов до Відня а на почтї нїхто не добачив того пофальшованя. Почта виплатила банкови 60.000 корон, а Гільбер, котрий вже давнїйше знав ся з тим банком, казав прислати собі з тої суми 20.000 на руки пекаря Шмида. Відтак сказав в урядї, що він хорий і не прийде, а тимчасом попродав що мав і поїхав з жінкою до Відня і там вибрав з банку ще 40.000, удаючи, що він перенесений до Ґрацу і хоче там дім купити. Тимчасом поїхав до Берлина, а відтак через Гамбурґ до Ню-Йорку. Спроневірене викрито аж сего місяця при обрахунку. Ще й то характеристичне, що Гільбер посилав з дороги карти кореспонденцийні до своєї родини і знакомих.

— **Міст на Днїстрі під Галичем** завалив ся в ночи з вторка на середу. На ріцї сплила була крига і сперла ся коло мосту, котрий вже від давна потребував направи і так був вже дрантивий, що не міг видержати великої сили напору та завалив ся з таким лоскотом, що аж люди — як кажуть — побудили ся від него. Щасте, що то стало ся в ночи, бо в день не обійшлось би було без якогось нещастя. Ще вечером перед катастрофою їздив бурмістр міста нотар Савицкий оглядати міст і стан криги на водї. Маґістрат міста Галича вже перед кількома місяцями повідомив був Видїл краєвий о лихім станї моста і домагав ся направи тогож, але справа ся не була зараз полагоджена. Тепер перерваний весь рух межи Галичем а залїзницею і ще довго не можна буде его завести на ново, позаяк задля великої води не можна буде анї пороном перевозити ся, анї уставити тимчасовий міст. Так само розірвала вода мости на Сїзцї коло Букачовець та межи Мартиновом а Войниловом.

— **Бориславскі огнї.** Чим раз більше ширить ся чутка, що послїднї великі пожежі в бориславских копальнях нафти були дїлом якихсь палїїв. До сего причиняє ся і той новий факт, що сими днями вибух огонь також і в Уричи на теренї „Урицкої спілки для промислу нафтового" та згоріло помпове урядженє в наслїдок чого треба було дванайцять закопів на якийсь час задержати. До Борислава приїхала вже комісия, котра має розглянути ся на місци і розпорядити що потреба, щоби

всї боки, то на сьвяті образи на стїнах, що їх люди подарували до церкви на ту память, що виратували ся від огню або повени, або що уйшли смерти з руки убийника.

Коли я так сидів задуманий, зачав мій нанашко говорити проповідь. Случайно стало ся було дві ночи перед тим в Тіяпі страшне убийство. Три подорожні і один хлопець, що їхали із Сан Хрістобаля на побереже, заночували були в однім хатї недалеко від нашої. Они продали були в Сан Хрістобалю свої товари і везли так богато долярів, що аж мусїли наймити собі окремого мула.

Десять наших міщан, міщанців найгіршого рода, добули ся до хати, де ночували подорожні, а коли ті стали боронити ся, они їх всїх трох убили і забрали все срібло. Як раз, коли вже хотїли виносити ся, один з тих розбишаків добачив хлопця, що сховав ся був під постїль, та й того они убили, щоби позбути ся небезпечного сьвідка.

В місті знали дуже добре, хто тоті убийники, але нїхто їх не ловив. Здаєсь, що они підкупили були урядників тими грішми, що зрабували. Але мій нанашко, що добачив тих убийників в церкві, вибрав собі до своєї проповіди пяту заповідь божу: „Не убий!"

Краснсї проповіди я ще нїколи не чув; і дійстно, заким ще проповідь скінчила ся, двох з тих людий вийшло з церкви, а другі люди так були зворушені, що аж плакали. Так трогаючо розповів мій нанашко убийство невинного хлопця.

Розказуємо отсю подію длятого, бо она перший раз заставила мене подумати о смерти та й о тім, що мене колись чекає, чи вічна блаженність, чи вічне прокляте. Аж страх мене взяв і менї здавало ся, що смерть стоїть вже коло мене, як ось тепер. Длятого постановив я стати сьвящеником, щоби я цїле своє житє міг лиш добре робити і знайшов колись вічний супокій.

На другий день зайшов я до комнати мого нанашка і розповів ему своє бажанє. Він вислухав мене уважно а відтак сказав: Я рад би, мій синоньку, щоби так стало ся, але так не може бути. Причину того довідаєш ся пізнїйше, коли будеш старший. Тодї, коли моє опікуньство скінчить ся, будеш міг вибирати після власної волї, а коли й тодї ще схочеш бути сьвящеником, то нехай так стане ся.

* *
*

Минуло пять літ. Я став сильний і зручний до всего та вправляв ся у всім, що годить ся для мужчини. Я також і пильно учив ся, а мій нанашко старав ся о то і спроваджував менї книжки навіть аж з Іспанії.

Між тими були й деякі історії о моїм власнім народї, о Індиянах, та й о тім, як їх покорили Іспанцї. Я не міг їх начитати ся, хоч мене страшна злість брала, коли я читав, якої они лютости допускали ся на моїх одноплемінниках. Наконець в день моїх двайцятих уродин закликав мене мій нанашко до своєї комнати і замкнув за собою двері на ключ. Він за той час був вже добре постарів ся і ослаб.

— Синоньку мій — відозвав ся він — прийшов час, коли мушу передати тобі послїдний заповіт твого любого батька а мого родича і найлїпшого приятеля. Ти походиш з королївского роду. Твій предок з одинайцятого поколїня був не хто инший лиш Ґватемок, послїдний цїсар Ацтеків [3]), котрого Іспанцї убили. Старі грамоти то тобі докажуть. Та й Індияни знають то добре, бо они й до нинї не забули, з якого роду походили їх королї.

— Коли так, то я маю право бути мехіканьским цїсарем — відповів я гордо, бо моїй дурній голові здавало ся то пишна річ походити з такого роду, що колись носив корону.

— Ах! мій сину — сказав на то засумований старий сьвященик — на сїм сьвітї сила перша як право а Іспанцї позбавили силою твоїх родителїв того права перед многими лїтами за помочию тортур і шибениць. Значінє, яке тобі лишило ся в спадщинї по крови, не приспорить тобі більше нїчого, як хиба лиш високе поважанє у Індиян. Але єсть ще одно, що лишилось тобі по твоїм предку Ґватемоцї та по князях, що перед ним панували. Може ще собі пригадуєш, що твій батько в ночи перед своєю смертию завісив тобі на шию амулет, котрий знову здоймив з тебе, і дав менї, щоби я его сховав. Ось він.

Сказавши то, подав менї тоту дорогоцїнну річ, а то була половина серця із смараґду, від ношеня зовсїм вигладжена, але не обшлюфована і така, що як би доложити до неї ще другу половину, то все було би завбільшки голубячого яйця. Але той камінь не був розбитий, лиш вздовж перерізаний, і то так зручно, що нїхто не удав би того прорізу, колиб не видів перед собою одної половини. Той амулет був так проверчений, що его можна було

---

[3]) Ацтеки — люди з краю Ацтлян, з „краю білої чаплї"; єсть то племінна назва первістних жителїв Мехіка, заким ще край сей завоювали Іспанцї.

на будуче не прийшло до подібних катастроф. Межи иншими не вільно буде відділяти поодинокі копальні і закопи деревяними плотами або частоколами, лиш дротяними парканами. В Бориславі розповідають, що там знайшла ся якась баба, котра під присягою хоче зізнати, що виділа при послідним пожарі на власні очи, як з того місця, де вибух огонь втікало двох людий. Рівночасно розповідають, що й на Дебрі та в инших місцях бориславских копалень знайдено сліди наміреного підпалюваня.

— **Австро-угорский Банк** починає з 1903 р. свою діяльність в Сполучених Державах північної Америки, заложивши собі бюра в Ню-Йорку. Банк зареєстрований з основним капіталом 100.000 долярів і резервами в тій самій висоті. Банк буде полагоджувати справи торговельні, пересилку гроший і т. д., що до тепер для Австро-Угорщини виконували виключно німецкі банки.

— **Щасливий знахідник.** Деякі львівскі ґазети подають таку досить сензацийну вість з Коломиї: Якийсь вояк тамошного полку піхоти (ч. 24) знайшов мішочок почтовий, підняв его і пішов з ним дальше. Аж надбіг почталіон і зажадав, щоби він вернув єму мішок. Вояк не хотів дати і казав, що насамперед мусить здати рапорт дижурному офіцирови. Отже оба пішли до касарні, де списано протокол і переконано ся, що єсть в мішку. В мішку знайшло ся 200 тисячів корон готівкою і цінними паперами. Вояк вернувши мішок зажадав від уряду почтового 20 тисячів знахідного, але почта не хотіла виплатити. Знахідник пішов на дорогу процесу і виграв у всіх інстанциях. Сими днями виплачено єму гроші а крім того почта мусить заплатити кошти процесу в сумі 2200 К. Ґазети не подають, як називає ся той щасливий знахідник і коли то стало ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого товариства кредитового урядників і сьвящеників,** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць грудень 1902.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		8.385 11
2. Фонд резервовий		438 15
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан з поч. місяця	37.805 36	
б) вложено в грудни .	8.268 72	
разом	46.074 08	
в) винято в грудни .	3.255 90	
Позістає з кінцем грудня . .		42.818 18
4. Сальдо побраних процентів .		1.683 04
5. Побрана провізия від посередництва в обезпеч. жит. . . .		85 47
6. З рахунку ріжних сторін . .		16 30
7. Сальдо коштів адміністрациї .		— —
Сума . .		53.426 25

Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Пожички уділені на скрипта і векслі:	Кор. сот.	
а) стан з поч. місяця	37.465·55	
б) уділено в грудни	13.226·—	
разом .	50.691·55	
в) сплачено в грудни	2.418·65	
Стан з кінцем місяця . . .		48.272 90
2. В щадниці почт. (оборот чек.)		239 84
3. Льокациї в тов. кред. і банках		2.349 91
4. Сальдо коштів адміністрациї ·		127 89
5. Движимости		409 40
6. Кошти заснованя		694 81
7. Готівка в касі з днем 31 грудня		1.331 50
Сума . .		53.426 25

Членів прибуло 19, убуло 0, остало з кінцем грудня 1902 всіх членів 209 з 237 декльярованими уділами в сумі 11.850·— К.

Уділ членьский 50 кор. платний також ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимає вкладки щадничі і опроцентовує їх по $4^{1}/_{2}$%; пожички уділяє на 7%.

Також посередничить тов. в заключуваню обезпечень житєвих всякого рода.

Телеґрами.

Відень 15 січня. Найблизше засіданє чесько-німецкої угодової конференциї відбуде ся в суботу.

Танґер 15 січня. Прибув сюди з Фезу курієр, котрий привіз, як кажуть, користні вісти. Вість, немов би ворохобники побили султаньскі войска, не потверджує ся.

Берлин 15 січня. Німецкий наслідник престола виїздить завтра до Петербурга. В подорожи буде его супроводити богато офіцирів. В честь гостя відбуде ся дня 19 с. м. в Петербурзі велика войскова парада.

Каракас 15 січня. Онногди правительственні войска розбили ворохобників коло місцевости Кумана.

Будапешт 15 січня. Угорский сойм приймив вчера цукровий закон.

Надіслане.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софиї ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточки 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цілком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . .	„	„	5 „
3. Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4. „ вкладників .	„	„	5 „
5. „ уділів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	10 „
7. „ лїквідацийна .	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	„	„	10 „
11. Зголошеня о позичку	штука	по	2 „
12. Виказ уморення позички	„	„	2 „
12. Асиґнати касові	„	„	1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

носити на ланцушку а на его верхній площі були повирізувані якісь письмена і зарис половини людского лиця.

— Що то? — спитав я.

Старий сьвященик здвигнув плечима і відповів: Якась сьвята річ, котра, як мені видить ся, має якесь діло з поганьскими чародійствами і заклинанями. Я мало що о тім знаю, хиба лиш то, що твій батько мені казав, що то єсть найбільша дорогоцінність ацтецких королів, а туземці вірять в то, що колиб до тої дорогоцінности знайшла ся друга половина, то білих людий можна би вигнати з краю а індияньский цісар панував би знову від моря до моря.

— А деж єсть друга половина, отче?

— Якжеж мені то знати — сказав він на то уражений — коли я в такі річи не вірю, а вже таки зовсім не вірю в каміне, на котрім повирізувані якісь божки. Я сьвященик і длятого твій батько мало що мені о тім розповідав, бо після закона не вільно мені належати до віяких тайних товариств. А таке тайне товариство єсть і завдяки сему талїзманови ти головою того товариства, як то були перед тобою твої предки. Щастя їм то нїколи не принесло.

Крім того маю тобі ще передати письмо до одного Індиянина, що жиє в тім окрузї, де твій батько був кациком. Коли єму покажеш сей камінь, то він виявить тобі свої тайни. Я, поправдї сказавши, не раджу тобі тим заниматись, але ти роби, як хочеш. Той чоловік покаже тобі скарби, які твої предки збирали від многих літ. Ізза тих скарбів наложили головою твій батько і богато твоїх предків, бо чутка о тім дійшла до тих, що тепер панують в Мехіку. А що їм не удало довідати ся тої тайни, то они в в своїй злости мучили і убивали твоїх предків.

А тепер послухай заповіту твого убитого батька: „Коли Іґнаціо виросте на мужчину, нехай знає, що нїколи не загибла в нас надія відзискати знову корону Ґватемока і ненавистних Іспанцїв вигнати з краю. Длятого складали ми скарби на скарби щоби они, коли прийде пора, помогли нам відзискати знову наше право. Нехай стереже тайни, щоби шпиґуни, котрих Іспанцї розсилають по краю, не зрадили его і він не погиб лютою смертию“.

Так говорив твій батько, мій сину, в хвили своєї смерти до мене. А тепер вже зрозумієш, длячого я тобі казав, що мусиш зваждати, заким зможеш рішити ся, чи маєш стати сьвящеником. Коли ще й тепер таке твоє баждане, то нехай так стане ся, бо твій батько здав на тебе, щоби ти свобідно рішив ся.

Я надумав ся хвильку, а відтак відповів: Доки кров мого батька не пімщена, доти не хочу бути сьвящеником.

— От того я й побоював ся — запримітив старець. Той проклятий талїсман, що тепер висить на твоїй шиї, розпочав вже й на тобі, Іґнаціо, своє дїло. Підеш такими самими дорогами, як і тамті другі та може так само як і они згинеш кровавою смертию Ох, чому то люди не можуть жити в спокою і здати на Господа Всемогучого, щоби він нагородив за справедливість а покарав за кривду та правив судьбою народів?

— Бо Господь Бог вибирає людий за своє оруде для справедливости і кривди — відповів я на то.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).